

ת"פ 51370/07/10 - מדינת ישראל נגד א.א., ב.ק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 51370-07-10 מדינת ישראל נ' א'
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דנה כחלון
נגד
א.א.
ב.ק.
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

1. הנאשם והמתלונן מר י.א. (להלן: "**המתלונן**") הינם אחים, המקיימים אורח חיים דתי ונוהגים לפקוד תכופות את בתי הכנסת לתפילה ולימוד תורה, גמרא ולימודי קודש.

בין הנאשם לבין שבעת אחיו ואחיותיו ובהם המתלונן קיים סכסוך מר, הנוגע לזכויות הירושה על דירה שהותירו ההורים ומתנהלים ביניהם הליכים משפטיים אזרחיים.

אין מחלוקת כי על רקע הסכסוך הטעון ניתן בתאריך 18.12.08, על ידי כב' השופט פאול שטרק בבית המשפט לענייני משפחה בתל אביב, לבקשת המתלונן, צו הגנה (במעמד צד אחד) האוסר על הנאשם להטרידו בכל דרך, בכל מקום ובכל אמצעי, בין פיזי ובין מלולי (להלן: "**צו ההגנה**") וכי בתאריך 25.12.08, לאחר שהנאשם לא התייצב לדיון בפני כב' השופט שטרק, בבית המשפט לענייני משפחה, הוארך הצו לתקופה נוספת של 90 יום ומכאן שהיה בתוקף במועדים הרלוונטיים לכתב האישום.

2. בעקבות הגשת תלונת המתלונן נגד הנאשם על הפרת צו ההגנה ואיומים הוגש נגדו כתב האישום שלפניי המחזיק שני אישומים.

על פי המתואר באישום הראשון - אף שדבר קיומו של צו ההגנה היה ידוע לנאשם, הוא הגיע בתאריך 7.1.09 סמוך לשעה 22:00 לערך, לבית הכנסת יוסף חיים בדרך לוד, תל אביב (להלן: "**המקום**" או "**בית הכנסת**"), שם התפלל אותה שעה המתלונן והחל צועק לעברו בקול רם: "זה מווסר, זה מנודה, אסור לכם להתפלל איתו, זה גנב, זה טמא, תזרקו אותו בחוץ" ובכך הפר הוראה מהוראות הצו שניתן כנגדו מאת בית המשפט.

על מעשיו אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירה של הפרת צו הגנה, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי המתואר באישום השני - בתאריך 23.12.08 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, התקשר הנאשם לאחד מאחיו, מר ש.א. ושוחח עם אשתו ז.א. (להלן: "המתלוננת"). בשיחה איים הנאשם על אחיו בכך שאמר "אני ארצח את כל האחים שלי, אפילו אשב בבית הסוהר, אני לא אוותר על הבית".

על מעשיו אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירה של הפרת צו הגנה, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין ובעבירת איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

אישום ראשון:

3. ביחס לאישום זה אין מחלוקת כי במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלונן בבית הכנסת וכי לא נאסר על הנאשם, עפ"י הוראות צו ההגנה, להימצא שם.

אין גם מחלוקת כי במועד הרלוונטי לכתב האישום, על רקע הסכסוך בין הנאשם למתלונן, נשמעו קללות, גידופים ונאצות במקום.

המחלוקת היא מי קילל וגידף את מי והאם הנאשם עשה במקום מעשה שיש בו משום הטרדת המתלונן, בניגוד להוראת צו ההגנה.

השאלות שבמחלוקת תוכרענה בעיקרן בקביעת הגרסה האמינה מבין השתיים ובמשקל שאתן לעדותו של עד התביעה א.א., בן דודם של האחים הניצים ומי שנכח בבית הכנסת בשעת האירוע.

4. **המתלונן** מסר את גרסתו בארבע הזדמנויות:

הראשונה - שעה קלה לאחר האירוע בתלונה שמסר במשטרה על שאירע.

השנייה - בכתב ידו בטופס הצהרת נפגע עבירה שמילא בתחנת המשטרה, בד בבד עם מסירת הודעתו.

השלישית - כארבעה חודשים לאחר האירוע, במהלך עימות שנערך בינו לבין הנאשם.

הרביעית - בעדותו בבית המשפט - הן בחקירתו הראשית והן בנגדית.

בכל ההזדמנויות חזר הנאשם על גרסתו הראשונית ולפיה, בקצירת האומר, ביום האירוע, בתאריך 7.1.09 בשעות הערב, בעת שישב בבית הכנסת, לאחר שנגמר השיעור והמתפללים קמו לתפילת ערבית, הגיע הנאשם למקום והחל לצעוק בצעקות רמות לעברו, כשהוא מנופף בקב מברזל, שהוא ידאג להעניש אותו בארץ, שמהשמים ענישו אותו, שהוא גנב, רמאי, מויסר, מנודה, טמא, שאסור להתפלל עמו.

5. כתשעה חודשים לאחר האירוע והגשת התלונה במשטרה, ועל אף שכבר יום לאחריו מסר המתלונן פרטים של עדי ראייה לאירוע ובהם שמו ופרטיו של הרב א.א., הוזמן האחרון רק בתאריך 11.10.09 למסור את גרסתו, במשטרה, לאירוע.

לא פלא אפוא שהעד לא זכר לפרטי פרטים את האירוע ואת סדר כניסתם של האחים לבית הכנסת באותו יום, כשבתחילה סיפר שהיה זה הנאשם שנכנס ראשון למקום ובהמשך תיקן את גרסתו וטען שהיה זה המתלונן שהגיע לפני הנאשם.

העד גם לא זכר בדיוק את חילופי הדברים בין האחים ומה בדיוק אמר הנאשם, אך זכר בוודאות שהוא התפרץ וצעק "אל תצרפו אותו למניין".

גם בעדותו בבית המשפט חזר העד וטען שאינו זוכר את מהלך האירוע ואת תוכן הדברים שנאמרו בין הנאשם למתלונן, למעט העובדה ששמע את הנאשם צועק שלא יתנו למתלונן להתפלל במניין והבהיר כי היה מובן מדברי הנאשם ש"**הכוונה הייתה לא לשתף את י.**".

לבקשת ב"כ הנאשם אישר העד שהנאשם היה מגיע לבית הכנסת לשמוע שיעורי תורה וקודש.

6. הנאשם מסר גרסתו לראשונה כשנחקר תחת אזהרה, בתאריך 19.5.09. מיד לאחר סיום חקירתו מסר הנאשם פעם נוספת את גרסתו במהלך עימות שנערך בינו לבין המתלונן ובפעם השלישית נשמעה גרסתו בעדותו בבית המשפט, במסגרת פרשת ההגנה.

על פי גרסתו תמונת האירוע שונה בתכלית מזו שהציג המתלונן.

בעוד שעל פי גרסת המתלונן הנאשם הגיע בעת שהוא כבר היה במקום, סיפר הנאשם שהיה זה דווקא המתלונן שהגיע אחריו לבית הכנסת.

לא זאת אף זאת, אם על פי גרסת המתלונן היה זה הנאשם שתקף אותו מילולית, הרי שעל פי גרסת הנאשם היה זה הוא שהותקף מילולית על ידי המתלונן.

אלא, בעוד שבחקירתו במשטרה מסר שמיד כשהמתלונן נכנס לבית הכנסת וראה אותו הוא "**התחיל לגדף ולקלל אותי בנוכחות אנשים ואמר לי יש לך בית למה אתה גר בבית של ההורים מעל 10 שנים ויש לי ילד נרקומן שהוא מקלל אותו ואמר תתבייש לך יש לך ילד נרקומן ותהיה כמו הילד שלך ואמר לי לגבי הבת שהיא נשואה לגרוש**", במהלך העימות, כשניתנה לו ההזדמנות להטיח את גרסתו בפני המתלונן, לאחר שהאחרון הטיח בפניו את גרסתו, הסתפק הנאשם בתגובתו באמירה סתמית וסתומה "**באותו ערב הוא בא ועשה מה שעשה**" ולא יסף.

גם בעדותו הראשית בבית המשפט לא סיפר הנאשם שהמתלונן קילל וגידף אותו אלא טען שהוא זוכר שכשהמתלונן הגיע "**הוא צעק והשתולל**" ואף כשעומת בחקירה נגדית עם גרסתו במשטרה לפיה המתלונן תקף אותו מילולית על היות בנו נרקומן לא חזר על כך, ולהיפך, כשהשיב "**מה הילד שלי שייך? הוא התחיל לקלל אותי [...]** התחיל לטעון שאני גנב, שאני גונב את הירושה, יושב להם בבית, הוא עושה שטיפת מוח

לאנשים. אני לא זוכר אם הוא דיבר על הילד שלי. כשהופנה ע"י ב"כ המאשימה לאמור בהודעתו במשטרה השיב: **"עבר הרבה זמן. אני לא זוכר. תראה לי את ההודעה. הוא קילל אותי כל הקללות שבעולם"**

נקודה נוספת הראויה לציון בגרסתו של הנאשם, נוגעת למעשיו במהלך האירוע.

בחקירתו במשטרה טען **"אני לא עניתי לו. אני התפללתי ולא התייחסתי אליו"**. גם במהלך העימות דבק בגרסתו, כשאמר **"אני לא דיברתי איתו אותו יום"**.

התייחסות ראשונה, לתגובתו לצעקות שצעק לעברו המתלונן, לטענתו, עלתה בעדותו הראשית בבית המשפט, כשתיאר את תחושותיו לשמע הצעקות ואת תגובת המתפלל שישב לצידו **"כשהוא צעק הייתי המום. ישב ליד מישהו ואמר שזה לא קשור לתפילה..."**, אך גם על פי גרסה זו הוא עצמו שומר על שתיקה ואינו מגיב לפרובוקציה של אחיו.

עם זאת הנאשם התקשה להישאר אדיש לעדותו של הרב א', וודאי לסתור אותה וכשהוא התבקש על ידי בא כוחו להתייחס לדברי הרב ולפיהם שמע אותו אומר לא לצרף את המתלונן למניין, לא הכחיש אפשרות זו אלא השיב **"אני לא יודע ולא זוכר"**.

כששב ועומת עם דברי הרב א' בחקירתו הנגדית וכשנטען בפניו שדברי הרב סותרים את עדותו, התקשה להתמיד בהכחשתו הגורפת שלא עשה כלום אלא רק ישב ושתק והשיב **"אם בנאדם בא לבית הכנסת, צועק, משתולל, עושה פרובוקציות - איך אפשר לצרף אותו למניין. צריך להיות שם רגוע ושלו. איך שהוא נכנס התחיל לצעוק ולהשתולל [...]** עם י' לא דיברתי. אולי ישב לידי מישהו ואמרתי לו שאדם כזה אי אפשר לצרף למניין. אולי הרב שמע את זה. ישבתי צמוד לרב א'. ש. א' אומר שהוא שמע אותך צועק. ת. לא צעקתי. ש. זה לא נשמע שיש לך קול צעקני. ת. עכשיו אני צרוד מהסיגריות".

7. בבואי, אפוא, לבחון את משקל עדותו של המתלונן אל מול משקל עדותו של הנאשם, על פי מבחני המהימנות - התוצאה ברורה.

המתלונן מסר גרסה עקבית וקוהרנטית, בכל שלב משלבי החקירה והעדות ובכל ההזדמנויות בהן נשאל אודות מהלך הדברים. התיאור שמסר, על השתלשלות האירוע ועל הדברים שהטיח בו המתלונן, בפני קהל המתפללים בבית הכנסת אותו הוא נוהג לפקוד, נותר בעיקרו זהה.

ניכר היה שהשימוש שעשה הנאשם בביטויים **"מויסר"**, **"חוטא"**, **"טמא"** ובכך שצעק שיש לנדוד אותו, להחרים אותו ושאסור להתפלל איתו, הותירו חותמם אצל המתלונן, כשהסביר, כבר בהודעתו הראשונה במשטרה, את

משמעותם וחומרם של הדברים בעיניו, בכלל, ונוכח הסביבה שבה נאמרו, בפרט "... א' צעק בבית הכנסת גם מוֹיֶסֶר והכוונה של המילה הזאת שדמו מופקר וצריך לעשות עליו חרם ונידוי שעושים את זה על פושעים", חזר על כך בטופס הצהרת נפגע עבירה והביע את חששו נוכח הדברים שנאמרו על ידי הנאשם "אני חושש מאד לשלומי, בפרט שטען שדמי הפקר במילה מוֹיֶסֶר וכן חושש לשלום כל משפחתי" וביטא את תחושתו זו גם בעדותו בבית המשפט כשסיפר "פחדתי ממנו כי כשהוא אמר מוֹיֶסֶר, הוא משכנע את עצמו שהדם שלי הפקר".

ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי לא ניתן להסתמך על עדותו של המתלונן, שכן נוכח הסכסוך האזרחי הקיים ביניהם, מבקש הנאשם להשחיר את פני הנאשם.

אותו היגיון ואותו מניע ניתן למצוא גם במעשיו של הנאשם, שעל פי טענת המתלונן, הגיע לבית הכנסת והטרידו, כאמור לעיל, חרף צו ההגנה שאסר עליו להטרידו בכל דרך שהיא.

לפיכך, לא מצאתי כי בעצם קיומו של הסכסוך המשפחתי בין האחים, אותו לא הכחיש המתלונן, וברגשות הכעס והתסכול, בעקבות הסכסוך האזרחי ביניהם, יש כדי לקעקע את מהימנות גרסתו של המתלונן.

ב"כ הנאשם ביקש למצוא סתירה בין עדות המתלונן לעדות הרב א' בשאלה האם הנאשם למד לימודי תורה בבית הכנסת.

לכאורה מדובר בסתירה בין הגרסאות, כשהמתלונן טען שהנאשם לא למד לימודי תורה במקום ואילו הרב א' אישר, כאמור, לבקשת ב"כ הנאשם, שהנאשם למד שם.

עם זאת הרב לא נשאל לגבי תדירות השתתפותו של הנאשם בשיעורים ולאילו שיעורים הוא מגיע, ביום או בערב.

אולם, כשנשאל על כך המתלונן, בחקירתו הנגדית, השיב כי הוא נהג ללכת לשיעורי ערב בבית הכנסת לאחר שעות העבודה ולא חשב שיתקל שם בנאשם והסביר "אולי הוא (הנאשם -ה.ג.) הלך לשיעורי יום כשלא הייתי שם".

גרסתו זו של המתלונן דווקא מתחזקת, כשבתשובה לשאלה, שהפנה אליו ב"כ הנאשם, מדוע לא ביקש, בבקשה לצו הגנה, למנוע מהנאשם להגיע לבית הכנסת, ענה "כי לא נתקלתי בו קודם שם. בכל מקום שהוא הגיע ואיים עליי ביקשתי".

אל מול הגרסה המפורטת, העקבית וההגיונית שמסר המתלונן מסר הנאשם גרסה לאקונית, דלה בפרטים, לא עקבית, כשניכר שעשה מאמץ ליישב את גרסתו עם הראיות שהוצגו בפניו וסותרו את גרסתו, כפי שפורט לעיל.

הנאשם לא הציג תמונה ברורה של הקללות והגידופים, שלטענתו קילל וגידף אותו המתלונן בבית הכנסת, ולא מסר גרסה עקבית ביחס לתוכן הדברים, כששינוי גרסתו לגבי התנהלותו, לאחר עימותו עם גרסתו של הרב א', יש בה דווקא כדי לתמוך בראיות התביעה ובגרסתו של המתלונן.

אמנם, עקב מחדלה של המשטרה בגביית הודעה מהרב א' בסמוך לאירוע, לא ניתן היה לקבל ממנו תמונה ברורה על כל ההתרחסות, אך יש בעובדה האחת אותה זכר בוודאות ולפיה צעק הנאשם "אל תצרפו אותו למניין", כדי לחזק את מהימנות גרסתו של המתלונן.

8. השאלה: האם במעשיו של הנאשם יש משום הטרדת המתלונן?

ב"כ הנאשם סבור שלא. לטענתו, עצם בקשתו של הנאשם מקהל מתפללים, אשר מהווה קהל בו מתפלל הנאשם עצמו כי המתלונן לא ייכלל במניין אינו מהווה הטרדה של המתלונן.

החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991, שמכוחו הוצא צו ההגנה נגד הנאשם, הסמיך את בית המשפט לכלול בצו ההגנה איסור להטריד את בן המשפחה, בכל דרך ובכל מקום.

החוק אינו מגדיר את משמעותו של הביטוי "להטריד" ופרשנותו של מונח זה צריך להיעשות על פי מבחני ההיגיון והשכל הישר.

אין דין מי שעומד וצועק ברחוב, בפני אנשים זרים, שלא לצרף אדם מסוים למניין, כדין מי שעושה זאת בין כתלי בית הכנסת, בקרב קהל המתפללים עליהם נמנה אותו אדם שאת הרחקתו מתבקש.

דומני כי ניתן להיעזר, ככלי פרשני, להגדרת המונח "הטרדה", בהגדרת המושג "הטרדה מאיימת" בחוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001, שם נקבע בין היתר כי הטרדה מאיימת היא פגיעה בשלוות חייו ובפרטיותו של אדם או אף פגיעה בשמו הטוב.

מעשיו של הנאשם כוללים את כל אלה. בביטויים בהם השתמש, על פי גרסת המתלונן, אותה אני מאמצת ומקבלת, במקום בו עשה בהם שימוש - בבית הכנסת בו נוהג המתלונן להתפלל וללמוד לימודי קודש - ובפני מי - קהל המתפללים שנכח במקום - יש משום פגיעה בשמו הטוב של המתלונן וכדי לפגוע בשלוות חייו ובשלוות נפשו, במיוחד אמורים הדברים, כשיש בביטויים שהשמיע כדי לעורר חרדה אצל קורבן ההתקפה המילולית.

הטרדה באמצעי מילולי עלולה לגרום לאדם שכלפיו היאמופנית למתח, לחרדה ולתחושת איום, תחושות אותן ביטא המתלונן, לאורך כל הדרך, החל מחקירתו במשטרה וכלה בעדותו בבית המשפט.

9. התוצאה מכל האמור לעיל היא שאני קובעת שהמאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את יסודות העבירה המיוחסת לנאשם באישום הראשון וכי הוא ביצע מעשה של הטרדת המתלונן, תוך הפרת צו ההגנה.

אישום שני:

10. העדה המרכזית לאישום זה היא גיסתם של המתלונן והנאשם, הגב' ז.א. ע' (להלן: "המתלוננת"), הנשואה לאח נוסף שלהם - ה' (בטעות נרשם בכתב האישום שהיא נשואה לאח ש').

בעדותה סיפרה המתלוננת כי במועד שאינו זכור לה, בעת שהאח הצעיר, ש', התארח בביתה התקשר אליו הנאשם לטלפון הנייד וביקש לשוחח עמה. על פי גרסתה בשיחת הטלפון היה הנאשם עצבני "ודיבר שכל האחים ידברו איתו, אם לא - הוא ירצח אותם אחד אחד ויישב בכלא, שלא איכפת לו. הוא התכוון לאחים שלו".

לדבריה הייתה בהלם מדברי האיום ששמעה מפי הנאשם ולכן "אמרתי שעדיף שאודיע למשטרה כדי שחס וחלילה לא יפגע באחד האחים ובעצמו. הרגשתי מאד עצובה שזה מגיע למצב כזה של איום".

על אף האמור אין מחלוקת שהמתלוננת לא ניגשה באותו יום למשטרה והמחלוקת היא האם הגישה את התלונה כ-5 חודשים לאחר אותה שיחת איום, כטענת ב"כ הנאשם או כגרסתה, לאחר מספר ימים ניגשה ומסרה תלונה בתחנת בת ים וכי "אחרי כמה זמן יוסי ביטון התקשר וזימן אותי לתחנת שכונות".

כך או כך עולה בבירור שהמתלוננת לא זכרה את מועד האירוע, אך הבהירה כי סיפרה למתלונן על השיחה ותוכנה יום לאחר המקרה.

המתלונן, כבר במסגרת התלונה שהגיש נגד הנאשם, בתאריך 8.1.09, על האירוע נשוא האישום הראשון, סיפר על שיחת האיום שקיבלה המתלוננת מהנאשם, לדבריו בתאריך 23.12.08, וחזר על תיאורה את נסיבות ההתקשרות של הנאשם לש' שהעביר למתלוננת את השיחה, בה איים הנאשם באוזניה לרצוח את האחים ואף לשבת על כך בבית הסוהר ובלבד שלא יהיה עליו לוותר על הבית.

עובדה זו מוכיחה בעליל שהשיחה המדוברת, אם התקיימה, הייתה לפני ה-8.1.09 ומוציאה מכלל אפשרות את הטענה שהשיחה התקיימה בחודש מאי 2009, אף שהמתלוננת, שהדגישה פעם אחר פעם שאינה זוכרת את מועד השיחה, לא שללה אפשרות זו כשהוצגה לה על ידי ב"כ הנאשם ויש בכך כדי לדחות את טענת ב"כ הנאשם לפיה גם אם ייקבע שהתקיימה שיחה בין הנאשם למתלוננת, הרי שזו התקיימה שעה שצו ההגנה לא היה בתוקף.

11. אף שהמתלוננת הוזמנה על ידי המשטרה לבצע עימות עם הנאשם, היא סירבה להגיע והודיעה לחוקר שלא תגיע לעימות כי היא פוחדת מהנאשם.

כשנשאלה בחקירתה הנגדית לסיבת אי הגעתה לעימות עם הנאשם השיבה "לא ראיתי טעם ללכת איתו לעימות. למה? אמרתי שאני ניטרלית ולא רוצה להסתכסך".

בחקירתה החוזרת נשאלה מדוע נכתב במזכר שהיא מפחדת ממנו ולכן השיבה "יכול להיות שאמרתי. לא ראיתי טעם ללכת. בעצם אני קצת מפחדת ממנו, את האמת. הוא יכול היה לתת לי מכה עם הקביים, כמו שהוא נתן בבית החולים לבעלי. אני מפחדת ולא ראיתי טעם להגיע וחששתי שהוא ירביץ לי גם כן עם הקביים".

12. על תחושת הפחד והחרדה של המתלוננת, בעקבות האיומים שהשמיע באוזניה הנאשם, סיפר המתלונן,

בעדותו הראשית, כשדבריו המתלוננת התקשרה אליו ואמרה לו "שהיא חוששת לחייה, לחיי ילדיה וחיי בעלה", וסיפרה לו על שיחת הטלפון ותוכנה.

בחקירתו הנגדית הוסיף המתלונן ותיאר את תחושותיה לאחר שהנאשם איים עליה "היא נכנסה לטראומה, קיבלה בלק אאוט ופחדה על המשפחה שלה... כשהיא התאוששה וסיפרה לי, אמרתי לה ללכת למשטרה..."

תיאור זה משלים את תיאורה של המתלוננת שסיפרה שהייתה בהלם לאחר אותה שיחה ולכן התמהמהה בהגשת התלונה.

תחושות פחד אלה, על רקע אירוע אלימות קודם של הנאשם כלפי בעלה, עליו סיפרה בעדותה כדי להדגיש את הרקע לתחושות הפחד ולהסביר את סירובה לעמוד לעימות מולו, גם יכולות להסביר את ניסיונה במהלך עדותה להרחיק עצמה ואת בעלה ממעורבות פעילה בסכסוך עם הנאשם, או את קיומו של עניין אישי שלהם בעיזבון ההורים.

13. הנאשם מסר לראשונה את גרסתו, לטענת המתלוננת שאיים באוזניה, בשיחת טלפון, להרוג את אחיו, בחקירתו במשטרה כארבעה חודשים לאחר מועד האירוע הנטען ופעם נוספת בעדותו בבית המשפט, במסגרת פרשת ההגנה.

בחקירתו במשטרה שב ונשאל מספר פעמים האם היה מקרה בו במהלך שיחה עם אחיו ש' שוחח עם המתלוננת וחזר פעם אחר פעם על תשובתו שאינו זוכר, אך לא הכחיש אפשרות זו.

עם זאת הכחיש נמרצות שבמהלך שיחת טלפון עם המתלוננת איים בפניה לרצוח את אחיו אף במחיר ישיבה בכלא וטען כי "הכול הבל הבלים הם תכננו את זה וזה הכול י' מתכנן".

בעדותו בבית המשפט טען בתחילה, בעדותו הראשית, שאינו זוכר שהתקשר למתלוננת. רק לאחר שעומת, ע"י בא כוחו, עם טענתה לפיה איים בפניה ברצח כל האחים נזכר לפתע שכלל לא דיבר עמה כשטען "לא איימתי ולא דיברתי עם ז'. אין לי קשר איתה".

בחקירתו הנגדית התבקש לתת מניע אפשרי לכך שהמתלוננת תעליל עליו שאיים לרצוח את אחיו ובמקום להתמודד עם השאלה השיב "מה יש לי לרצוח? יש הליך משפטי".

14. עדותה של המתלוננת על עצם קיום השיחה עם הנאשם לא נסתרה, לאחר שהנאשם התמיד לטעון שאינו זוכר אם התקיימה ביניהם שיחה טלפונית ולא שלל אפשרות זו, למעט במקום אחד בו הוטחה בפניו גרסת המתלוננת על תוכן השיחה.

מכאן, הגם שהיה ראוי ונכון להוציא פלט שיחות של מכשיר הטלפון של ש', באמצעותו, לטענת המתלוננת, התקיימה אותה שיחה, אין במחדל זה, בנסיבות המקרה ונוכח גרסת הנאשם, כדי לקפח את הגנת הנאשם.

לגבי תוכן השיחה, המתלוננת הייתה איתנה בדעתה כי הדברים נאמרו לה על ידי הנאשם, תיארה לפרטים את הסיטואציה בה התקיימה השיחה, וביטאה את תחושות הפחד והחרדה שחשה בעקבות דברי האיום שהשמיע באוזניה הנאשם.

כל אלה מלמדים על מהימנות גרסתה של המתלוננת ועל כך שחוותה את האירוע.

חיזוק לגרסתה של המתלוננת ניתן למצוא בעדותו של המתלונן, שכאמור כבר בהודעתו במשטרה סיפר ששמע מפי המתלוננת על דבר קיומה של השיחה, נסיבותיה ותוכנה.

בעוד שכאמור האמנתי בכנות עדותה של המתלוננת התקשיתי לתת אמון בגרסת הנאשם, שניסה להסיט את הדיון לעוול שנגרם לו מצד אחיו ולהטרדות שהוטרו על ידם, ובמיוחד נוכח תגובתו, כאמור לעיל, לעימות עם גרסת המתלוננת.

15. האיום שהופנה כלפי האחים הושמע, אמנם, באזני המתלוננת ולא באוזני נשואי האיום ואולם כבר נקבע בפסיקה בעניין זה כי תנאי להתגבשות עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, הוא שדברי האיום הופנו כלפי אדם וכי אדם קלט את דברי האיום. אין צורך שהמאויים עצמו יקלוט את דברי האיום, וניתן להרשיע בעבירה גם אם המאויים אינו יודע על האיום (ע"פ (ב"ש) 7293/02 **אלי ששון נ' מדינת ישראל** פ"מ תשס"ד (1) 193).

16. לא נעלם מעיניי, שככל שעסקינן בראיות להוכחת האישום השני, הרי שאלה מבוססים על עדותה היחידה של המתלוננת - שלאחר ניתוח עדותה מצאתי שגרסתה אמינה, כשמנגד לא התרשמתי מאמינות גרסתו של הנאשם, הכול כפי שפורט לעיל.

לפיכך, בטרם הכרעה במשקל הראיות לביסוס אישום זה, הזהרתי עצמי מפני חשש לטעות במסקנה העולה מעדותה, ולאחר בחינת מכלול הראיות שהובאו, מצאתי בעדותו של המתלונן ראייה תומכת בגרסת המתלוננת.

אני ערה לכך שעדותו של המתלונן, ככל שהיא נוגעת לאישום זה הינה בבחינת עדות שמועה, ובתור שכזו אין לה משקל עצמאי ללא עדותה של המתלוננת. אך נוכח סמיכות הזמנים בין אירוע השמעת האיומים לבין המועד בו סיפרה המתלוננת למתלונן על שארע, במיוחד כשמדובר באמרה המבטאת בין היתר "הלך נפש" ו"רגשות", שחוותה המתלוננת בעקבות דברי האיום שנאמרו לה, לגרסתה, על ידי הנאשם, ניתן לראות בעדותו תוספת ראייתית מחזקת לנכונות ומהימנות גרסתה של המתלוננת.

17. המסקנה העולה מכל האמור לעיל שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, גם את עובדות האישום השני לפיהן ביצע הנאשם עבירות של איומים ושל הפרת הוראה חוקית.

18. התוצאה היא שאני מרשיעה את הנאשם, בגין שני האישומים, בעבירות כדלקמן:

א. ב-2 עבירות של הפרת הוראה חוקית, על פי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

ב. בעבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' אדר ב תשע"ד, 05 מרץ 2014, במעמד הצדדים